

Arrest

nr. 178 497 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 2 mei heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LIJNEN, die loco advocaat G. FRANSIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing werd verzoeker bij aangetekend schrijven van 18 april 2013 ter kennis gebracht.

1.2. Verzoeker diende, via een op 13 mei 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 maart 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, deze beslissing, die verzoeker op 1 april 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.05.2013 (en de aanvulling van 22.10.2013) werd ingediend door :

*[A.S.] [...]
nationaliteit: Bosnië
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Betrokkene zegt hier in 2010 voor de eerste keer in België te zijn aangekomen. Hij werd op 4.12.2012 gerepatriëerd. Betrokkene heeft toen echter geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus toen bewust genesteld in illegaal verblijf. Betrokkene is daarna –in 2013– terug naar België gekomen en heeft op 26.03.2013 asiel aangevraagd. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 04.04.2013 met een beslissing van niet in overwegingname door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene betekende op 22.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

De duur van de asielprocedure – namelijk ongeveer 9 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, lokaal verankerd zou zijn, perfect Frans zou spreken, werkbereid is en enkele vrienden en kennissen in België heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene was –op 9 dagen na– de ganse tijd illegaal in België. De integratie vormt geen buitengewone omstandigheid. Het is louter het gevolg van zijn eigen houding.

Ook het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt, evenals loonfiches, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen officiële toestemming heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene roept ook het familiaal belang (art 8 EVRM) in, met betrekking tot zijn vader, stiefmoeder, (half)broers en half(zussen). Zij zijn reeds lange tijd in België, goed geïntegreerd en werden reeds in 2009 en 2010 geregulariseerd. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene pas voor de eerste keer in België zou zijn geweest in 2010. Hij werd in 2012 gerepatriëerd en is terug in België sinds maart 2013. Zijn vader, stiefmoeder, (half)zussen en –broers wonen hier reeds in België sinds 2000 en 2001. Betrokkene leefde aldus jarenlang gescheiden van hen, waardoor de verplichting om terug te keren naar

het land van herkomst geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en er geen sprake kan zijn van een schending van art 8 EVRM.

Ook stelt betrokkene in zijn verzoekschrift dat hij geen enkele band meer zou hebben met zijn land van herkomst. Doordat hij geruime tijd in zijn land van herkomst woonde en hij pas recentelijk naar België is gekomen, is het onwaarschijnlijk dat hij alle banden met zijn land van herkomst is verloren en niets of niemand meer heeft in Bosnië."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Op 20 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 1 april 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"De heer:

[...]/Naam, voornaam: [A.S.]

[...]

nationaliteit: Bosnië

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 08.03.2013 het grondgebied te hebben betreden. Op 04.04.2013 werd de asielprocedure negatief afgesloten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

[...]

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

[...]

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 22.04.2013."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 1 april 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

[...]/Naam, voornaam: [A.S.]

[...]

[...]/nationaliteit: Bosnië

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

[...]

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.04.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

[...]

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 22.04.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuurs-rechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en de derde bestreden beslissing anderzijds, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet automatisch tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod kaduuk worden. Verzoekers raadsvrouw

stelt ter terechtzitting, geconfronteerd met deze vaststelling, dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet meer dienstig is indien de tweede bestreden beslissing wordt uitgevoerd, doch toont hiermee de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en de derde bestreden beslissing anderzijds niet aan. Met haar toelichting geeft zij slechts aan dat het louter indienen van een aanvraag om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd geen schorsende werking heeft en verweerder, zelfs indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, vermag over te gaan tot de effectieve tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij verliest schijnbaar ook uit het oog dat de eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing niets afdoet aan het feit dat verzoeker gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2013 dat hem bij aangetekend schrijven van 18 april 2013 werd ter kennis gebracht en dat, nu het niet werd aangevochten, definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). In casu dienen het tweede en vierde middel die geen betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing bijgevolg niet meer in aanmerking te worden genomen en dienen het eerste en het derde middel slechts te worden onderzocht voor zover ze betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing.

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien ten eerste de eerste, tweede en derde bestreden beslissingen strijdig zijn met art. 9bis, in combinatie met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAA[...].

In de eerste bestreden beslissing stelt verwerende partij dat er geen bijzondere omstandigheden voorhanden zijn die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België indient.

In casu is de motivering van deze beslissing stereotiep, kennelijk gestoeld op een weigeringsbeleid en ontbeert ze elke redelijkheid.

Zo is het kennelijk onredelijk om geen verder onderzoek te verrichten naar de concrete situatie van verzoeker, en zo nodig bijkomende informatie of documenten te vragen. De overheid gaat er zonder meer van uit dat verzoeker nog voldoende banden heeft in zijn land van herkomst en dat het voor hem geen enkel probleem mag zijn om zijn aanvraag tot verblijf in zijn thuisland in te dienen. Hier gaat men echter voorbij aan het feit dat verzoeker in maart 2013 terugkeerde naar België omdat hij in Bosnië geen huisvesting had, geen werk en geen familie. Zijn kerngezin (moeder, vader, broers en zussen) wonen allen reglementair in België sinds het jaar 2001.

Men verliest ook uit het oog dat verzoeker het centrum van zijn belangen in België heeft, bij zijn familie. Indien hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging moet indienen in Bosnië zal verzoeker lange tijd gescheiden worden van zijn familie en zijn leven hier in België.

De overheid meent dat “het onwaarschijnlijk is dat verzoeker alle banden met zijn land van herkomst is verloren of niets of niemand meer heeft in Bosnië daar hij pas recentelijk naar België is gekomen”.

Het feit dat een vreemdeling nog maar kort geleden in België is aangekomen belet echter niet als zodanig dat deze vreemdeling buitengewone omstandigheden inroept. Bovendien kan men na een vierjarig verblijf in België nog moeilijk spreken van een “recente” aankomst in het land.

De term “buitengewoon” in buitengewone omstandigheden betekent tevens niet dat het onmogelijk moet zijn om in het buitenland een aanvraag tot verblijf in te dienen. Het is voldoende dat het bijzonder moeilijk is om dit te doen.

Het recht op gezinsleven van de verzoeker evenals het risico op verlies van werk kunnen weldegelijk buitengewone omstandigheden uitmaken.

Een aanvraag indienen in zijn land van herkomst, zich daar opnieuw vestigen en er lange tijd moeten verblijven in afwachting van een beslissing, vormt een onredelijk groot nadeel en een zware (emotionele) ballast voor verzoeker dewelke niet in verhouding staan tot enig voordeel dat de Belgische Staat hiermee zou kunnen bekomen. De handelwijze van de verwerende partij getuigt dan ook van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

De eerste en tweede bestreden beslissingen zijn om die redenen kennelijk onredelijk en dienen vernietigd te worden.

Gelet op het feit dat de naaste familieleden van verzoeker allen in België gevestigd zijn, is het bovendien volstrekt onredelijk om verzoeker een inreisverbod van 3 jaar op te leggen daar hij op die manier in de onmogelijkheid wordt gesteld zijn familie nog te zien.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

In de eerste bestreden beslissing van 19/03/2014 stelt de verwerende partij dat het feit dat verzoeker een arbeidscontact evenals loonfiches kan voorleggen, niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar verzoeker geen officiële toestemming heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. De verwerende partij stelt daarnaast ook dat geen rekening gehouden kan worden met de mate van integratie van verzoeker of met de relaties en banden die hij hier heeft opgebouwd gedurende zijn verblijf in België, daar verzoeker een tijd illegaal in dit land verbleef.

Het doet er echter niet toe of de vreemdeling op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, zich wettig of onwettig in België bevindt. M.a.w. beslissen dat een omstandigheid niet buitengewoon is omdat de vreemdeling onwettig in België verblijft of verbleven heeft, is een voorwaarde toevoegen die niet in de wet staat.

Aangezien in casu op basis van de eerste, tweede en derde bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

4.1.2.1. Verzoeker stelt in wezen de correctheid en het redelijk karakter van de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen in vraag en voert op die wijze een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker betoogt dat uit het feit dat hij reeds enige tijd in het Rijk is, dat hij geïntegreerd is, dat hij werkt en dat hij vrienden en familieleden in het Rijk heeft blijkt dat hij sterke banden heeft met België. Hij toont hiermee en door toe te lichten dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft echter niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat het bestaan van deze banden geen aanleiding geeft tot de vaststelling dat hij zich in een buitengewone omstandigheid bevindt zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde banden niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder er *“zonder meer”* vanuit is gegaan dat hij nog banden heeft in zijn land van herkomst. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing immers aangegeven dat verzoeker, die in 1984 is geboren te Konjic, pas in 2010 een eerste maal naar België kwam, dat hij op 4 december 2012 werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst en dat hij in 2013 opnieuw naar België is gekomen. Verweerder heeft derhalve vastgesteld dat verzoeker geboren

en getogen is in Bosnië-Herzegovina en er het grootste deel van zijn leven verbleef. Door uiteen te zetten dat hij in zijn land van herkomst niet over een woning beschikt en werkloos is toont verzoeker niet aan dat het voor hem bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om via de bevoegde diplomatieke of consulaire post een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verzoeker lijkt er trouwens aan voorbij te gaan dat hij de bewijslast draagt en dat op hem dus de verplichting rust om aan te tonen dat hij zich in een buitengewone omstandigheid bevindt, wat impliceert dat hij zijn beweringen zelf met alle vereiste overtuigingsstukken moet aannemelijk maken. Hij houdt dan ook onterecht voor dat het aan verweerder toekwam om *“bijkomende informatie of documenten te vragen”*. Dit geldt des te meer nu moet worden vastgesteld dat verzoeker de bewering dat hij in zijn land van herkomst niet over een woning beschikt en werkloos is zelfs niet heeft aangevoerd als een buitengewone omstandigheid in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd. Waar verzoeker nog stelt dat het niet aanvaardbaar is om het gegeven dat hij gescheiden dient te leven van zijn *“kerngezin”* niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden, moet worden gesteld dat hij zelf stelt dat de familieleden naar wie hij verwijst reeds sedert 2001 in België zijn en hij pas meer dan tien jaar later naar België kwam en dus bezwaarlijk kan stellen dat er hier sprake is van familieleden van wie hij niet al dan niet kortstondig gescheiden kan leven. Verweerder heeft hier terecht op gewezen in de eerste bestreden beslissing en geenszins op kennelijk onredelijke wijze geconcludeerd dat de aanwezigheid van familieleden in België op zich niet kan worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De vaststelling van verweerder dat verzoeker in vergelijking met de familieleden naar wie hij verwijst *“pas recentelijk naar België is gekomen”* is niet incorrect.

In de mate dat verzoeker nog wijst op het risico op een verlies van werk dient te worden benadrukt dat verzoeker nooit, in het kader van een tewerkstelling, tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en verweerder terecht heeft gemotiveerd dat hij *“geen officiële toestemming heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied”*.

Door te duiden dat het er niet toe doet of een vreemdeling op het ogenblik dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf indient wettig of onwettig in het Rijk verblijft maakt verzoeker voorts niet aannemelijk dat verweerder enig door hem aangebracht gegeven verkeerdelijk niet als een buitengewone omstandigheid heeft weerhouden. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, niet geweigerd het bestaan van verzoekers familiale relaties in België te beschouwen als een buitengewone omstandigheid omdat verzoeker onwettig in het Rijk verbleef, doch omdat hij voorheen ook gescheiden leefde van deze familieleden. Verweerder heeft voorts in een overtollige vermelding weliswaar gewezen op het feit dat verzoekers integratie tot stand kwam tijdens een verblijf dat grotendeels onwettig was, maar heeft niet gemotiveerd dat deze integratie geen buitengewone omstandigheid is net omdat zij tijdens een illegaal verblijf tot stand kwam. Hij heeft daarentegen op algemene wijze, en conform de vaste rechtspraak van de Raad van State, gesteld dat de gegevens die wijzen op verzoekers integratie – waarbij hij deze gegevens heeft opgesomd – niet verantwoordt dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Daar verweerder de verschillende door verzoeker aangebrachte gegevens heeft besproken kan verzoeker ook niet stellen dat er slechts werd voorzien in een stereotiepe motivering.

Verzoeker maakt door te kennen te geven dat hij een terugkeer naar zijn land emotioneel belastend vindt en dat hij meent dat verweerder zijn private belangen zwaarder had moeten laten doorwegen dan het algemeen belang dat gediend is met een correcte toepassing van de immigratieprocedures niet aannemelijk dat verweerder een foutieve invulling heeft gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheid, zoals bepaald in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.1.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door

het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

4.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt, zoals verzoeker op correcte gronden stelt, de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.1.2.4. Verzoekers toont met zijn toelichting ook geen schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur aan.

4.1.2.5. Aangezien de grieven die verzoeker nog ontwikkelt tegen andere beslissingen niet tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing kunnen leiden zijn deze niet dienstig.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing – zijn derde middel in het verzoekschrift – de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt het volgende:

“Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAA[...].NDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit derde middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Het recht op gezins- en familieleden van verzoeker maakt een buitengewone omstandigheid uit in de zin van art. 9bis Vw.

De naaste familieleden van verzoeker wonen allemaal reglementair in België. Verzoeker kwam hier in 2010 aan om zich als laatste familielid bij zijn familie te voegen.

Indien verzoeker teruggestuurd wordt naar Bosnië om aldaar een nieuwe aanvraag tot regularisatie in te dienen, zal hij gedurende een lange tijd gescheiden worden van zijn familie. De eerste betreden beslissing alsook de tweede en derde bestreden beslissing maken in hoofde van verzoeker dan ook een flagrante schending van zijn recht op de eerbiediging van een privé familie- en gezinsleven uit.

Een inreisverbod van 3 jaar maakt het voor verzoeker bovendien onmogelijk om een normale relatie te onderhouden met zijn naaste familieleden die allen in België wonen. Om deze redenen schendt de derde bestreden beslissing art. 8 EVRM.

Het is de taak van de overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben. De vereiste van art. 8 EVRM heeft immers te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen. Bovendien primeert dit artikel op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Door enkel te insinueren dat “het onwaarschijnlijk is dat verzoeker alle banden met zijn land van herkomst is verloren of niets of niemand meer heeft in Bosnië daar hij pas recentelijk naar België is gekomen” schendt de eerste bestreden beslissing art. 8 EVRM.”

4.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige personen kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In voorliggende zaak wordt deze afhankelijkheidsband echter niet aangetoond. Het staat immers niet ter discussie dat verzoeker gedurende meer dan tien jaar gescheiden leefde van zijn verwanten in België en dat hij in staat is om zelf in een inkomen te voorzien door middel van een tewerkstelling. Daarnaast moet nog worden aangegeven dat uit artikel 8 van het EVRM ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij de relaties met zijn familieleden in België niet, net zoals in het verleden, kan onderhouden vanuit zijn land van herkomst. Er blijkt niet dat zijn familieleden hem in dat land niet kunnen bezoeken of dat geen gebruik kan worden gemaakt van de moderne communicatietechnieken.

Door te betogen dat hij van oordeel is dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden bij het nemen van andere beslissingen toont verzoeker ook niet aan dat deze verdragsbepaling werd geschonden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM bij het nemen van de eerste bestreden beslissing wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. De toelichting die verzoeker verstrekt laat ook niet toe te besluiten dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is uitgegaan van foutieve gegevens of dat hij kennelijk onredelijk is opgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve evenmin.

Het tweede tegen de eerste bestreden beslissing aangevoerde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK